

Відомості про ліцеїстів

Про А.А.Дельвіга: «Ніхто на світі не був мені ближчим за Дельвіга. З усіх зв'язків дитинства він один залишився на видноті – біля нього збиралася наша бідна купка. Без нього ми точно осиротіли» (із листа Пушкіна П.О.Плетньову)

Пушкін, «дізнавшись про приїзд Дельвіга, негайно приїхав, швидко проминув двір і кинувся в його обійми; вони цілували один в одного руки і, здавалося, не могли надивитися один на одного. Вони завжди так зустрічалися і прощалися: була чарівна принадність у їхніх зустрічах і розставаннях» (за спогадами А.П.Керн).

Про В.В.Вольховського:

Воспитанный суровою Минервой,
Пускай опять Вольховский сядет првый... («19 жовтня 1825 року», чорнова редакція)

Про Ф.Ф.Матюшкіна:

Сидишь ли ты в кругу своих друзей,
Чужих небес любовник беспокойный...

Про М.А.Яковлева: ліцейський староста. Пародіював майже всіх ліцеїстів. Написав музику до романсу на вірші Пушкіна «Зимовий вечір» і до романси на вірші А.Дельвіга.

Про К.К.Данзаса: секунданта Пушкіна на останньої дуелі.

Про О.М.Горчакова: міністр закордонних справ Росії, канцлер Російської імперії, 1870 року без війни і грошових витрат закріпив право Росії тримати військовий флот на Чорному морі, останній ліцеїст, який пережив увесь свій випуск. Одразу згадуються рядки вірша Пушкіна:

Кому ж из нас под старость день Лицея
Торжествовать придется одному?

Про В.К.Кюхельбекера: «Мой брат родной по музе, по судьбам», поет-декабрист, 10 років був ув'язнений в одиночній камері, потім засланий до Сибіру. Автор віршів із заголовком «19 жовтня».

В атестації директора лицю Енгельгардта вперше прозвучало щодо Вільгельма те ім'я, яке потім асоціювалося з ним у кожного, хто стикався з цією дивною особистістю: *Дон Кіхот*. благородство помислів, часом абсолютно утопічних, чиста душа, готова злетіти назустріч стражденному, самовідданість і нерідко самокатування – усе це риси, що об'єднують Кюхлю з героєм Сервантеса.

Кюхельбекер же писав таке: «Ніколи не шкодуватиму про те, що я був поетом; розрада, яку мені давала поезія впродовж мого бурхливого життя,

настільки велика, що досить і її... Поетом же сподіваюся залишитися до самої хвилини смерті, і, зізнаюся, якби я, відмовившись від поезії, міг купити цим зреченням свободу, даю слово чесної людини, я б не вагався: я віддав би перевагу горю, неволі, бідності, хворобам душевним і тілесним, але з поезією, ніж щастю без неї».